

Text: Lk 2, 25 – 35

Datum: 29. prosinec 2013

Kazatel: Vladimír Pavlíček

Místo: Třebechovice

Milé sestry a milí bratři, evangelista Lukáš nám na počátku svého podání zaznamenává čtyři písně, které se staly pokladem církve. Jsou to Mariino *Magnificat*, Zachariášův *Benediktus*, píseň nebeských zástupů *Sláva na výsostech Bohu* a Simeonův *Nunc dimittis* – Nyní propouštíš služebníka svého v pokoji.

A my nyní stojíme u Simeonových slov. U jeho chvalozpěvu k Hospodinu. A to celé se děje pod působením Ducha svatého. Právě u Lukáše můžeme zřetelně pozorovat celé Boží dílo spásy a cesty za člověkem, tak abychom pochopili, porozuměli a přijali. U díla je Bůh Otec – Syn Ježíš Kristus a Duch svatý. A čteme-li v tomto pojetí Lukášovo svědectví Evangelia Kristova, tak se nám odkrývá dílo Boží Trojice. Tedy Simeon, člověk, Boží svědek, ten, o němž svědčí Lukáš, že byl spravedlivý a zbožný. A my se můžeme stát svědky jeho víry a jeho slov. Ano slova, která mluvil, vycházejí z jeho víry. Je nám to dáno za příklad, aby i naše víra a naše slova měly jeden základ a vzájemně se nevylučovaly.

Boží sliby – jako červená nit se táhnou od ráje, celými věky, až do tohoto okamžiku setkání. Nejrůznějšími způsoby oslovoval Hospodin svůj lid a zval ho k víře. /Žd 1.1 / Jeden z těch, kteří to celé brali vážně, byl také Simeon. Očekávající a dočkavší se Simeon. Ten, který slyší, to je jeho jméno. Jak očekáváme my a čemu my věříme? Celou řadu SZ a NZ příběhů máme před sebou jako na dlani a zdá se nám to celé jednoduché. Ale dílo Boží jeho jednání a působení však pokračuje a projevuje se nejrůznějšími způsoby a to nebývá na první pohled jednoduše srozumitelné a průhledné. Vyžaduje to od nás jak hledání a rozvažování, tak i přináší zkoumání událostí a ducha doby a také lidského jednání.

Simeon byl určován Hospodinovým zákonem, ten měl vyryt v srdci. Hospodinův zákon se stal součástí jeho života a do této víry je třeba vrůst. Je to celoživotní proces. Jeho čekání trvalo až do jeho stáří. A to čekání bylo naplněno a naplňováno službou Hospodinu. Tedy každodenní proces, každodenní záležitost a jistota v Hospodinu. Jsou různé jistoty, a když sledujeme reakce politiků, novinářů a různých glosátorů, tak můžeme docházet k závěru, že ne vždy se to shoduje s pravým stavem věcí.

Za všech dob byli a jsou lidé, kterým je dáno rozpoznat pravý stav věcí. Vidí dál a mohou být světlem ve tmě. Zde je jeden takový člověk – Simeon. Ten Slyšící a ten, který se dočkal. Bylo mu zaslíbeno, uvěřil, čekal a dočkal se. Právě přichází ta chvíle. Umíme se těšit? Děti se těší na prázdniny, na vánoce, na výlet. My dospělí na dovolenou na setkání s přáteli, na milou návštěvu apod. My se v Klášteře těšíme na nového faráře či farářku. Těším se, až bude ve sboru fungovat mládež a ledacos se probudí k životu. Nebo se docela obyčejně těším na sních, který přikryje bláto a špínu a bude bílá zima jak má být. Nebudeme se muset dívat na holé stromy bez listů.

Dochází k setkání v chrámu. Simeon a narozený Ježíš, zaslíbený Mesiáš. Simeonovy oči, které viděly. Simeon jako stařec na sklonku života, ale zároveň zde vidíme i celý Izrael jako SZ církev, kde se začíná rodit něco nového. Lid NS. Zárodek nového lidstva. Boží

království, které začíná a jednou dojde k plnosti. Až dojde k nové zemi a k novému nebi. To má svůj čas a svůj vývoj.

Jak a kdy nevíme, to není naše věc. My máme očekávat v bdělosti. Žít svoji víru. Ale naše věc je šíření a uskutečňování Božího království. Nebo, jinak pověděno, stává se naší věcí z Kristova pověření. My máme být svědky, světlem a solí. Máme a musíme vidět bližního a uskutečňovat právo, milovat milosrdenství a pokorně chodit se svým Bohem. / Mí 6,8 /. Simeon rozpoznal v tom malém dítěti Ježíši toho – který přichází jako Boží Mesiáš. Drží v rukou malé dítě – ale také přijímá – nestydí se vyznat, že toto dítě nese spasení celému světu. Onu radost pro všechny lid, jak to zvěstovali andělé betlémským pastýřům.

A Simeon zpívá svoji píseň (viz vv. 29-32.). Tento Simeon je nám postaven za příklad zbožného a spravedlivého člověka. Jeho víra je jistota, ne přesvědčení o něčem. Víra ukotvena hluboko v Bohu Izraele. Víra, která vyhlíží a očekává. Bylo mu dopřáno, že se dočkal. Mnohým starozákonním svědkům bylo umožněno vidět, ale nedočkali se okamžiku, kdy se Slovo stalo Tělem.

Nyní propouštíš – slovo o blízké Samuelově smrti. Propouštíš v pokoji. Když před 45 lety končil svoji pozemskou pouť můj děda, tak si vzpomínám na jeho slova, že odchází smířen s Bohem i s lidmi. Sestry a bratři, šťastný to člověk, kterému je dáno takto odcházet. Co bývá nevyřešených věcí, co neodpuštěných věcí, co bolestí za hrob. Podle slova svého – je to tak, jak jsi zaslíbil, stalo se to. Právě jsem toho svědkem. On tomu tak uvěřil. Jeho oči viděly, rozpoznaly. O tom jsme mluvili v souvislosti při setkání. Viděly naplnění, ale i nový počátek, něco nového co začíná. Vidět znamená také pochopit, porozumět, přijmout.

Někde zde také můžeme postavit i Jóbovo slovo, když říká: „Toliko jsem slýchal o Tobě – nyní pak i oko mé Tě vidí.“ Jób nově vnímá Boží skutečnost, chápe jeho tajemství a sklání se před jeho všemohoucností. Nově přijímá Boha. Simeonův zpěv vzniká při pohledu na toho, který byl zaslíben, který byl dán- Ježíš Kristus. Zjevené Boží spasení. Tato oslavná píseň, která je zároveň, jak jsme si již řekli i proroctvím, má ještě další význam. Každý totiž, kdo slyší a přijímá, neodchází s prázdnou. Kristus se mu stává světlem a zahrnuje do své slávy.

Světlo národům – dávné Izaiášovo prorocství. Světlo a naděje. Nová cesta, nový život, nové uchopení poslání člověka a naděje se stala přítomností. Mesiáš přišel a přebýval mezi lidmi, jako jeden z nich. A sláva lidu Izraelského ? Kniha „Plná slávy“ od Bruce Marshalla ukazuje na to, Kristova církev je plná slávy, plná slávy přes hříšnost a nedokonalost lidí, těch, kteří v ní žijí. Protože je plná slávy toho, který se nebál ztotožnit s lidstvem, s bídou a nemocí. Právě v té největší bídě se zjevuje světlo a sláva Hospodinova. V betlémském chlévě a na Golgotě.

A Simeonovo požehnání? Je zde stále ještě před církevním obřadem. Naplňuje se to, co předpisuje zákon, ale zároveň dochází ke zlomu. Staré pomalu končí a začíná se rýsovat nové setkání. Je postaveno před chrámový rituál. Simeon žehná betlémské rodině a potom jim říká slovo na cestu. Marie slyší, že Ježíšovo poslání být světlem pro pohanský svět bude provázeno tím, že proti němu vystoupí jeho vlastní lid a bude ho pronásledovat. Kolik lidí s Kristem povstane k novému životu a pro koho bude kamenem úrazu. To o Synu a teď mluví k matce Marii.

Symbol meče pochází patrně z prorocství Ezechiele a Zachariáše, kde se mluví o pláči nad probodnutým Mesiášem. O válečné vřavě, která projde Izraelem. A Marie jako dcera Izraele nese ve svém životě bolestný osud svého národa. Také ona se ocitne ve středu odporu

proti Synu. Na rakovnickém kostele je z boku lodi pieta a verš z Pláče Jeremiášova: „Ó všichni, kteří jdete kolem, pohleďte a vizte, je-li jaká bolest podobná bolesti mé.“ Zaslíbení-narození-život Páně a jeho smrt- tolik nepochopitelností. Tím vším Marie procházela a je zde předpovězena cesta nového lidu Kristovy církve.

Skončil Advent, skončily hlavní dny vánoc. Co jsme čekali, čeho jsme se dočkali a jak jsme je prožili? A advent očekávání Ježíše Krista ve slávě stále trvá. Čeho se dočkáme, čím nám bude dáno projít a jak. Otázka dalšího způsobu života naší církve v nových časech. Zde je i ta naše spolupráce a podíl na Božím království. Buďme lidem naděje. A dobré víry a nesme s sebou lásku. **Amen**